

THEMA: CHRISTUS' KOMST TEN OORDEEL

- 1. VERWACHTING**
- 2. VERWERPING**
- 3. VERHEERLIJING**

Het is niet voor niets, dat voelt u wel aan, dat hier gevraagd wordt: "Wat TROOST u nu de wederkomst van Christus, om te oordelen, de levenden en de doden?"

Dat lijkt er zo niet bij te horen, 'de wederkomst van Christus om te oordelen', en 'troost'. Want wie denkt niet met schrik aan de vervulling van het woord, dat wij allen geopenbaard moeten worden voor de rechterstoel van Christus. Opdat een iegelijk wegdrage hetgeen in het lichaam geschied is, hetzij goed of hetzij kwaad. En aan dat andere woord: Dat wij te doen hebben met Hem, voor Wie alle dingen naakt en geopend zijn. En dat wij verantwoording, rekenschap zullen afleggen. Zelfs van elk ijdel woord dat wij gesproken hebben, waarbij ook elke boze daad die wij bedacht en gedaan hebben.

Als wij al die gegevens - ik noem er maar enkele - nu eens bij elkaar trekken, en die hoogst ernstige woorden van de Heere Jezus Christus hebben horen voorlezen, met aan het slot de beschrijving, een korte omschrijving van dat laatste oordeel, van die troon die rein en heilig is, waarvoor alle mensenkinderen moeten verschijnen en geoordeeld worden, wie zou er dan denken aan troost?

Is het niet veeleer een huivering die door de ziel gaat, als hij denkt aan die majesteit en heerlijkheid waarin de Zoon van God zal komen op de wolken des hemels. Al de

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

hemelen worden opgerold als een dunne doek. En zo'n ontzaggelijke catastrofe het heelal zal treffen, dat er niets op zijn plaats zal blijven. Zon, maan en sterren worden bewogen. De elementen vergaan, brandend en smeltend. En dan dat gericht.

Is dat terecht? Dat er vreeze kan zijn voor de dag van het oordeel bij diegenen die Hem verwachten tot zaligheid? Is het terecht om te zeggen: Dat kan niet? Want de volmaakte liefde drijft de vrees buiten. Want die vreest heeft pijn, en die is niet volmaakt in de liefde.

En toch weet ik zeker, uit de persoonlijke contacten, dat er mensen zijn in ons midden, die soms zich daar ook over uitspreken met zorg, met vreeze. Hoe zit dat dan? Is dat dan niet waar bij die mensen? Dat ze de Heere Jezus Christus verwachten als hun Heere en God? En dat ze getroost werden in hun leven, met de vergeving van al hun zonden? Of, op zijn minst, is het een tekort in de liefde? Want wie heeft hier de volmaakte liefde in beoefening?

Daar wilde ik nu mee beginnen, om daar iets over te zeggen. Tot troost van alle verslagen harten. Die, wanneer ze gedenken aan die dag van gericht, een vreeze gevoelen in hun harten.

Ik wilde dat dan zo doen: Er is in het leven van een kind van de Heere tweeërlei gedachte aanwezig.

De ene gedachte behelst de wetenschap dat God ieder werk in het gericht zal brengen. Zouden wij onszelf daarvan buiten kunnen sluiten, als de apostel zegt dat ieders werk met vuur beproefd zal worden. Of het de vuurgloed kan doorstaan? En dat de dag, het licht van de dag, alles aan het licht zal brengen, of het bestaan kan voor God? Spreekt de apostel niet uit zijn persoonlijke weten als hij zegt: "Wij dan wetende, de schrik des Heeren".

Ik denk dat dat geen theoretisch weten is, alleen in theorie geweten. Maar dat hij dat voor zichzelf ook herkent, de schrik des Heeren. Ik geloof dat er ook in de Korinthe-brief die ik zojuist aanhaalde, sprake is dat wij allen voor de rechterstoel van Christus geopenbaard moeten worden. En dat alles wat niet rust op dat enige fundament, Jezus Christus, alles wat bestond uit stro, stoppelen, brandbare stof, dat zal verbranden. "Zo iemands werk blijft, hij heeft roem bij God". Voor wat de toets kan doorstaan daarin is de belofte: Het zal blijven.

Als je je dat nu herinnert uit de Korinthe-brief, dan voel je misschien ook tegelijk daaruit aan, hé, wij komen allemaal voor de gerichtstroon. En misschien is het maar een ogenblik, ik weet dat niet, maar dat we op het allerduidelijkst zullen zien wat waarde had en heeft in ons leven, en wat geen waarde had. Dat er een ogenblik zal zijn, maar een ogenblik, dat we als door een bliksemstraal zien verteren al wat niet overeen kwam met het fundament Jezus Christus. Wat niet overeen kwam met die ware Wijnstok.

En dan? Is het dan te veroordelen als er in de ziel is, een stille schroom? Iets van wat we lezen in de Psalm:

'Wil uwe knecht, door schuld verslagen,
o Heer' niet voor Uw vierschaar dagen.
Want niemand zal in dat gericht,
daar zelfs zijn hart hem aan moet klagen,
voor U bestaan, in dat gericht.'

Dat is toch niet te veroordelen? Dat is toch die ene kant, dat wij weten dat wat blijft, wat uit God is, dat zál ook blijven. Ook van wat hier in het lichaam geschied is. Dat bekertje

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

koud water, in de naam van een discipel, of aan een arme discipel gegeven, waar we niets voor hebben gerekend, dat zal blijven. Het zal gekroond worden, uit genade, met stromen van levend water. Al het andere zal tot as worden. Dat is nu die ene kant.

Nu is er nog een kant. Die is er nauw aan verbonden. Ik zou het ook eigenlijk één zaak willen noemen.

Die is deze: Er staat: "Dat wij verwachten, in alle droefenis en vervolging, met opgericht hoofd, Diezelfde, Die Zich tevoren om mijnentwil voor Gods gericht gesteld en al de vloek van mij weggenomen heeft".

"Verwachten".

Dat is in de ene tijd sterker dan in de andere tijd. Sommige sekten gaan op in de verwachting. Hun hoofdthema is: De wederkomst van Christus op de wolken des hemels. Zij hebben zelfs berekend de dag en het jaar waarop het zou gebeuren. En het is niet gebeurd. Je merkt dan dat over-accent van de wederkomst. Je merkt ook, dat in het algemeen in de kerk, de ene tijd meer, de andere tijd minder, daar over gesproken wordt. Het is duidelijk dat waar dit artikel, de wederkomst van Christus, verdwijnt, omdat al het aardse belangrijker is, en omdat het leven hier en nu meer waard is, en omdat wij eigenlijk niet geloven dat de Heere God zal komen om er een punt achter te zetten, omdat wij zelf denken via langzame vorderingen een soort hemel op aarde te creëren. Omdat het ons als het ware toch te zwaar valt, we verzetten er ons tegen. Dat daar een Goddelijk ingrijpen is, een ingrijpen door Jezus Christus Zelf.

Omdat wij er nooit zullen komen. En de hele wereld met alle wijze en dwaze mensen, die zullen er nooit komen. De wereld blijft getekend door de vloek. De wereld zit niet in een proces in die zin, van vooruitgang en verbetering. Als wij dat stilletjes denken, dan moet dat ingrijpen dat ons beloofd is, dat Hij komt om te oordelen, dan moet dat wel in botsing komen met onze gedachten. Dan moet er wel een stille irritatie komen van: Alsjeblieft, houdt daar over op! Want eerst moet dát nog, eerst moet dát probleem onder de volken worden opgelost, en dát probleem moet de wereld nog uit, en dát moet de wereld uit. De wereld moet zó worden dat wij God weer kunnen ontvangen. Dat wij als goede rentmeesters hier staan, met open armen om God welkom te heten, in deze door Hem geschapen wereld.

Daar is veel van de moderne theologie en literatuur van doortrokken. Dat wij zo moeten denken, dat het onze verantwoording is, dat de wereld zo wordt, dat God er weer met plezier in kan kijken en in kan komen.

Nu, dan begrijp je zelf wel, dan is er geen ruimte, geen plaats voor deze verwachting. Want dan is de verwachting gericht op onszelf. Op de wereld, op de goede krachten die overwinnen zullen. Dan kunnen we het ons niet permitteren om ruimte te geven aan dat ontzagwekkend gebeuren. "Alsdan zullen zij het teken zien van de Zoon des mensen in de lucht". Dan is er geen plaats voor.

En als zij roepen: "Vrede, vrede, en geen gevaar". Een haastig verderf zal hen overkomen. Zoals de barensnood een bevruchte vrouw. Want gelijk de bliksem gaat, van het ene uiterste des hemels tot het andere, also zal de Zoon des mensen komen. Daarom, geloof ze niet die zeggen: "Hier is de Christus", daar in de bloeiende woestijn. Of in dit of dat project: "Hier is Hij". Of in deze of gene leer of in deze of gene messias die voor zich uit laat trompetten dat hij het idee gevonden heeft. De leer voor de nieuwe

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

aarde en voor de nieuwe samenleving. Geloof ze niet. Want zo zal Christus niet komen. Hij zal komen als die ontzagwekkende Spelbreker. Die opeens het einde van deze bedeling zal inluiden.

Ik zei, die andere kant. Ik heb genoemd, die schroom. Die oprechte schroom. "Hoe groot, hoe vreselijk zijt G' alom, uit Uw verheven heiligdom, aanbiddelijk Opperwezen".

Nu heb je hier, van die ene kant, heb je ook de andere kant. "Ik verwacht", zegt het geloof, "Hem die Zich tevoren om mijnentwil voor Gods gericht gesteld heeft". Daar heb je het allerheiligst geloof. Het andere is ook geloof hoor. Maar hier heb je ook een kant van het geloof: "En al de vloek van mij weggenomen heeft".

O, dat is nu in dat ene hart soms die twee zaken, die allebei waar zijn. Het ene, de beschroomdheid en de vreze, en hier het andere, de verwachting van Hem Die voor mij in het gericht is ingegaan. En Die de vloek van mij heeft weggenomen. Die Zijn oordeel wel zal laten gaan over mijn leven. Hout, stro, stoppelen, alles verbrandt als het in aanraking komt met het vuur. De zinneloosheid, de hoogmoed, al de verkeerde drijfveren die in één ogenblik openbaar worden, die zullen vergaan. Maar Hij heeft de vloek van mij weggenomen.

Zo goed als de Heere God hier niet zo doet, door alles maar goed te keuren wat Zijn volk, wat Zijn kinderen doen, zo zal God dat in der eeuwigheid niet doen. Maar wel de vloek. "Vervloekt is een ieder die niet blijft in al hetgeen geschreven is, in het boek der Wet, omdat te doen". Die vloek die op ons rust, daarvan zegt nu het geloof: "Die heeft Hij van mij weggenomen".

Die heeft Hij zo weggedragen in Zijn gezegend lichaam aan het hout, Hij is een vloek geworden voor mij, zonder in een vloek te veranderen. Dat is nu die kant van dat Borg- en Middelaarswerk van de Heere Jezus Christus. Daarmee ontkennen wij niet dat ons leven onder de Goddelijke kritiek staat, onder het oordeel van die Heere Jezus Christus. Maar dan zo, zoals Hij Petrus aanzag, die bitter begon te wenen. Zoals Hij nooit heeft goedgekeurd, onze dwaze handelingen. Inzonderheid van Zijn kinderen. Maar tegelijkertijd bleef en blijft van die Petrus gelden: Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoudt. De vloek is weggenomen. Petrus is gekend en gekocht en geliefd met een eeuwige en onveranderlijke liefde.

En dat is nu dat grote wonder, de schroom. De Heere laat Petrus hier op aarde. En straks als we in het gericht zijn, dan laat de Heere niet heel wat verwerpelijk is. Nee. De Heere laat alleen Zijn eigen werk heel. Maar de vloek, het oordeel, het gericht in die zin is van dat mensenkind afgewenteld. Al verbrandt hooi, stro en stoppelen, alles wat God niet kan behagen. De vloek is van dat mensenkind afgewenteld omdat Jezus Christus die vloek gedragen heeft.

Daarom, als de angst een slaafse angst is, dan mogen wij elkaar hierop wijzen. Op die vloek die weggedragen is door Jezus Christus. Is het echter die innerlijke beschroomdheid vanuit eigen onwaarde, vanuit dat ontdekkend werk van de Heilige Geest, daar moet je niet te hard tegen ingaan. Nee, want wat zal het een blijdschap zijn. Mijn ervaring is dat zielen, mensen, vaak met een teer nabij leven, schroom hebben. En mensen met niet zo'n leven, soms zo makkelijk spreken. Dat moet al tot voorzichtigheid manen.

In gedachten zie ik menige ziel als een verlegen kind, de ogen neerslaan als opeens de

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

hemel scheurt. En ik zie in gedachten hoe die Heere Jezus Christus naar dat kind toe gaat en zegt: "Kom in Mijn kind, beërf het Koninkrijk dat voor u weggelegd is". En Hij wist de laatste tranen uit de ogen weg.

De tranen om zoveel vergeefsheid in ons leven, zoveel ijdelheid. Zoveel dingen die we nu niet door hebben, waar we elkaar in verdrieten en de Heere in bedroeven. Zoveel dingen waar we als leeuwen en tijgers voor gevochten hebben. En die de toets van de Goddelijke kritiek niet kunnen doorstaan. God zal, Christus zal alle tranen uit de ogen afwissen.

Anders zouden wij niet kunnen leven in de zaligheid. In de hemel bij de Heere, en op de nieuwe aarde. Dat zou niet kunnen. Want dan zouden we altijd achtervolgd worden in het bewustzijn van veel ijdelheid en zinloosheid.

Daarom zegt de Heere Jezus zo troostrijk: "Er zal geen gedachtenis meer zijn aan de vorige dingen, en geen vervloeking zal er meer tegen iemand zijn". Want als dat er zou zijn, dan zou het niet volmaakt zijn. Als wij terug zouden denken, en we zouden alles herinneren, hoe we hier voor de Heere God geweest zijn, en voor de naaste, nou, dan had je geen leven.

Daarom zei ik, ik zie in gedachten die allerliefste Heere en Zaligmaker, die treedt Zijn kinderen tegemoet, en Die zegt: "Ik zal jullie in een punt des tijds veranderen, voordat je begint te schreeuwen: Wee mijner daar ik zo gezondigd heb. Daar mijn leven zo vol was van ijdelheid en nietigheid".

Voordat het zover komt, verandert Hij in een punt des tijds dat bevende kind, en maakt het gelijkvormig aan het verheerlijkt lichaam van de Heere Jezus Christus. Hier mag de klemtoon vallen: De vloek is van mij weggenomen. Ik heb wel alle reden om mij te schamen voor de Heere, omdat ik niet opmerkzaam ben geweest, hoe Zijn geboën mij tot Zijn liefde wekke. Dat wel. Ik heb hier alle reden om niet hoog, hoog te spreken, maar tot verootmoediging en tot nederigheid. Alle reden toe.

Maar, ik mag de satan niet gewonnen geven dat die vloek waaronder ik eeuwig moest verzinken, die is weg. Die is gedragen. "De schuld van Uw volk hebt Gij uit Uw boek weggedaan, ook ziet Gij geen van hunne zonden aan tot verdoeming. Hij vindt in gunst, en niet in wraak Zijn lust."

Soms heb je wel eens een innerlijke behoefte, dat je de blijdschap van het geloof, dat je die samen mag delen. Dat daar samen iets van uit mag komen in de gemeente, als we zondags bij elkaar zijn. Als we samen zingen en luisteren, en horen lezen het Woord van God. Soms heb je ook wel eens behoefte om samen te huilen, te buigen, te knielen voor de Heere. En om met de oude profeet Daniël uit te roepen: "Bij ons is de beschaamdheid des aangezichts, bij U is de barmhartigheid. Heere vergeef, Heere verzoen, neem weg al onze ongerechtigheden, en geef het goede."

Dat kan ook iets zijn, ik weet wel, niet als een wegkruipertje spelen, achter elkaar. Maar als in Baka's vallei geweend wordt, kan dat ook in gemeenschap zijn met elkaar. Door de Geest van de Heere Jezus Christus, Die geen lust heeft tot het kwade.

O, zo zie je dan zo schoon deze twee aspecten bij elkaar. Niet dat het hier zo direct genoemd wordt. Ik heb het wél genoemd even, ook die kant van: Wie kan bestaan. Want wij kunnen niet bestaan. Ook die kant van: Dat in onze herinnering komt. Heb je dat nooit, dat je stilletjes zit te denken, en dat je je hele leven zo eens terug krijgt? Van zo ver je heugenis gaat. En dan hoef je helemaal al die mooie en die leuke dingen niet

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

te ontkennen. Ik bedoel hier niet een soort pessimisme, helemaal niet. Eerder iets van de realiteit.

Wat kan het dan zijn, dat je hoofd steeds dieper begint te zinken. En dat je steeds: "O, dat is waar, dat was ik al vergeten. Dat was ik ook al vergeten". En dat je dan zo gebracht wordt, vanuit die erkenning van het kwaad, gebracht wordt tot dat ene punt: "Maar, bij U is vergeving". Omdat je een kind bent. Als je een kind bent dan weet je dat. Dan weet je wat een ellendeling je bent voor de Heere. Maar, je kunt dat niet ontkennen, en dat wil je ook niet ontkennen: "Bij U is vergeving".

Want dan heb je toch iets leren kennen in je leven van de innerlijke bewegingen van Zijn barmhartigheid. Dat die Heere Jezus Christus in zulk een doodslijden gekomen is, in zulk een vreze en verlating. Die prijs is zo groot. Die prijs is zo diep. Dat kun je niet ontkennen. Nee, dat durf je niet.

En bij al die verwrongen gevoelens die er in je zijn, - want de mens is van zichzelf een tegenstander - bij al die verwrongenheid is er toch: "Heere, mag ik Uwe zijn, voor tijd en eeuwigheid beide. Want dan is het me beter te sterven dan te leven. Te leven buiten U, zonder hoop, in deze wereld". Want dat is het allerergste. Om zo het leven te moeten leven, alleen. En jezelf goed te praten, jezelf te vergeven, jezelf een houding aan te meten.

Daarom, gelukkig is het volk dat dit mag herkennen. En dat terwijl ze hun hoofd laten zakken, worden opgericht. Nee, geen slaafse vreze. Geen Kaïns-onverschilligheid: Mijn misdaad is te groot dan dat ze me vergeven worde. Geen Judas-berouw. Nee. Opgerichte hoofden. Hij heeft Zich voor mij in het gericht Gods gesteld. Hij is vervloekt, opdat Hij mij zou zegenen met een eeuwige zegening. Hij is verlaten, opdat ik niet eeuwig verlaten zou worden. Hij is gebonden, opdat Hij mij zou ontbinden.

En dan is de zaak precies - vergeef me dat ik het zo menselijk zeg - in balans. In balans. Er is aan de ene kant die eerbied: O Heere God, als U met mij doet naardat ik deed, en dat ik ben, dan was het eeuwig kwijt. En tegelijkertijd is er die hoop en die verwachting, van dat onwankelbare Verbond des vredes, dat niet zal wijken en dat niet zal wankelen. "Dat zal mij zijn als de wateren van Noach; toen Ik zwoer dat de wateren van Noach de aarde niet meer zouden bedekken. Zo heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch op u schelden zal, zegt de Heere, uw Ontfermer". Welke bergen er ook wijken, welke heuvelen er ook vallen, het verbond van Zijn vrede houdt stand tot in alle eeuwigheid.

Daarom, "met opgerichte hoofden, in alle droefenis en vervolging".

Toen deze woorden geschreven werden, toen was er vervolging. Ook hier in ons land. Toen werden mensen verbrand, gewurgd, opgehangen, geradbraakt, gepijnigd, om het Woord van de Heere Jezus. Dat was dus toen realiteit.

Nu wordt in ons land niemand verbrand. Maar, het kan toch wel zijn op een andere manier dat u hier en daar een scherpe prikkel krijgt, een steek. Want het heeft soms wel eens de schijn alsof de wereld verdraagzaam is. Maar als je mag zeggen op een gegeven ogenblik: "Zo zegt de Heere", dan houdt de verdraagzaamheid op. En die mensen, die alles kunnen verdragen, die kunnen dan niets van je verdragen. Ze voelen zich er door gecompromitteerd als je verwaardigd wordt, en als God het wil, dat je iets zegt. Als je gaat zeggen: "Als het kaf, dat voortdrijft op de wind. Geen zondaar zal 't

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

gewis verderf ontkomen. Als in 't gericht, door God wordt wraak genomen".

Dan kunnen er ook wel van die steken zijn, onder water. Nu ja, als dat dan ook nog meevalt, dan is er toch wel droefenis en vervolging. Maar dan moet je maar denken aan jezelf, aan je eigen binnenkant. Hoe altijd alles er op uit is om ons van de vrede en de hoop te beroven.

En ik zou inzonderheid daar op willen wijzen. Op die list van de satan, de zonde, hoe bitter in haar vrucht. Het is geen moraliteitje hoor, wat ik hier ophang. Het is de werkelijkheid. "Die tegen Mij zondigt, doet zijn ziel geweld aan. Die Mij haat, die heeft de dood lief".

Dat heeft een mens niet in de gaten. Als hij het in de gaten krijgt, dan is hij op de goede weg. Als hij het ziet, dat hij bezig is om zichzelf van het leven te beroven. Dat hij bezig is om zichzelf langzaam een put te graven, waar hij intuïmeelt. Waar hij zelf inkruipt. Maar het is waar, of we het zien of niet.

Daarom dat woord, wat je inzonderheid wel mag toepassen op die grote Ambtsdrager, Jezus Christus.

'Tot het dom en dwaas geslacht
zei Ik: "Wees niet zinneloos".
Tot de snoden: "Wees niet boos,
dat gij hoornen, vol van kracht,
woedende naar boven steekt,
en met stijve halzen spreekt.'

Dat kost je je leven.

O, maar nu mag, - laten we niet te ver afdwalen - nu mag dit de troost zijn, in alle vervolging, in alle droefenis, toen letterlijk aan den lijve door de kerk ondervonden, nu vaak subtieler. Het is er nog wel. Maar daarom, toch vervolgd. Want van binnen, wereld, duivel en zonde en eigen boze vlees dat zit ook niet stil in hun vervolging.

Wij verwachten, naar Zijn belofte, Die Heere Jezus Christus, Die al de vloek voor mij gedragen heeft. Dat is verwachting. Hem verwachten wij tot een Rechter, uit de hemel. Een Rechter die wel een vonnis zal spreken. Maar Die het vonnis dat op mij lag, op Zich heeft doen aankomen.

Dat was verwachting.

Ten tweede: "Verwerping."

Er staat, ja, dat is ook wat, moet je eens luisteren: "Die al Zijn, en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpe". Dat is toch om koud van te worden.

Laat het woordje 'mijn vijanden' nu echt niet primair zijn, laat dat nu in de tweede plaats liever. Maar dat eerste punt, om te beginnen: Zijn vijanden.

Hij komt om te oordelen. We hebben het gehoord uit het Woord van God, dat eeuwig blijvende Woord. Al Zijn vijanden zullen vergaan. Er is geen ontkomen aan, geen ontkomen, alle vijanden.

De humanistische vijanden, de atheïstische vijanden, hoe je het ook noemen zou, Hij zal al Zijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen. Ik zeg het met eerbied. Ik zeg het niet met een soort, ach ja, nee, ik zeg het niet wat ik wil zeggen. Dat kan ik niet. Maar, die al Zijn vijanden ..... Dat zeg ik niet als een rechter, welnee. Ik weet dat God vijanden met Zichzelf verzoend heeft, door de dood van Zijn Zoon. Maar Hij heeft ze niet

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

verzoend om vijanden te blijven, nee. Hij heeft ze verzoend tot kinderen, tot erfgenamen, tot vrienden. "Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat ik u gebiede".

Zijn vijanden. Dat zijn de tegenstanders van Zijn Koningschap, van Zijn Priesterschap, van Zijn profetisch woord. De vijanden die door alles heen - want die zitten ook in de kerk. Ik hoop dat er niet één, ik niet, u niet, dat we niet als vijand verloren gaan. Maar ze kunnen ook in de kerk zitten.

Wat denk je dat de Heere Jezus, vanmorgen hebben we gehoord wat die farizeërs zeiden, smalend: "Hij werpt de duivel uit door de overste der duivelen". Dan ben je hard op weg, dan openbaar je je al behoorlijk als een eeuwige vijand. "Uw sterke hand", zingt Psalm 21, die mooie Psalm, "zal onverwacht al Uw vijanden vinden. Uw wraak zal hen verslinden. Uw sterke hand zal onverwacht vernielen, en verslaan, hen die Uw Rijk weerstaan".

Daar is geen pardon voor. Gods vijanden zullen vergaan. "Zij zullen beschaamd worden die trouweloos handelen, zonder oorzaak".

Dat is niet barbaars. Dat is liefde. Liefde die alle haat, alle vijandschap buiten de deur zet. Daar heeft de Heere Jezus Christus recht op.

Een heleboel mensen benaderen het altijd andersom. Maar je moet het eens vanuit die kant benaderen, liefde. Een hoop die staan te jammeren, en zeggen: "Nu, maar God is toch liefde?" Ja, daarom juist. Omdat God liefde is schuift Hij de harteloze, wraakzuchtige, vijandige bende buiten de deur. Dat kan toch niet.

Als die grote Koning der koningen Zijn bruid zal omhelzen, als ze daar met blijdschap op hun hoofden Hem zullen aanbidden en zeggen: "Gij zijt het Lam, Gij hebt ons gekocht met Uw dierbaar bloed", zou dat dan liefde zijn als er een stelletje honden staat te blaffen, staan te schimpen, staan te commanderen tegen die Bruidegom en die bruid? Zou dat liefde zijn? Nee.

Daarom is het niet alleen gerechtigheid, maar het is Gods liefde dat de deur dicht gaat. "En buiten zullen zijn de honden en de tovenaars en de hoereerders en de dieven en de doodslagers, en allen die de leugen liefhebben en doen". Dat is liefde. Zijn vijanden moeten het onderspit delven, buiten.

Nu staat er ook: "En mijn vijanden".

Ja, dan worden de mensen soms nog een beetje vinniger, "Hebt uw vijanden lief; zegent ze die u geweld aan doen; bidt voor degenen die u vervolgen". Ja, ja. Maar je moet dat goed uit elkaar houden.

Er zijn hier wel mensen op de brandstapel geweest in Nederland, die, terwijl ze tot de dood veroordeeld werden, de Heere aanriepen om vergeving. Die hun laatste centen aan de beul hebben gegeven, voor zijn werk dat hij aan hen had. Maar dat is niet met elkaar in strijd, nee. Die spijze hebben gegeven aan de vijand, vurige kolen op het hoofd hebben gehoopt.

Maar, je moet eens even zo rekenen, nu gaat het over die vaste, doorgaande, niet te stuiten lijn van vijandschap tegen de Heere Jezus Christus, over alles heen. Dat zijn, zegt deze man, ook mijn vijanden. Niet andersom; mijn vijanden zijn nog niet vanzelfsprekend de vijanden van de Heere Jezus. Dat wil een mens graag, dat doet hij graag, zo alsof. Zo moet je het niet zien, je moet er altijd uiterst voorzichtig in zijn. Maar je moet ook nooit vergeten: "Zou ik niet haten Heere, die U haten? En verdriet hebben

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

in degenen die tegen U opstaan? Tot vijanden zijn zij mij." Dat is ook waar.

Je moet de vloekpsalmen eens lezen. Hoe de goddeloze de zegen van God bespuwt, vertrapt en verwoest. Hoe hij verraadt degene die in zakken en as rondgaat voor zijn welzijn. En dat er dan op een gegeven moment een stem in die vloekpsalm opklimt: "O God, vervloek ze". Want dan loopt het niet meer over het persoonlijke ik. Dan gaat het verzet en de vijandschap tegen de openbaring van Gods goedheid, van Zijn liefde, van Zijn genade, van Zijn Koninkrijk.

"Mijn vijanden."

Dat kan in het leven al - gelukkig maar een klein stukje, een klein stukje - maar het kan al openbaar komen. In de kerk, en in je eigen huis. Dat is heel aangrijpend. Dat is niet goed te maken met een smoesje. Als er iets van die tegenstelling openbaar komt, iets van die scheidslijn.

We hopen niet voor eeuwig. We hopen dat God Zich ontfermt over jullie allemaal, over ons. Maar soms zijn er van die momenten dat je voelt, de afstand, de tegenstelling. En dat je de waarachtigheid gewaar wordt in je hart wat we gezongen hebben:

'Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig Heere,
Uw oordeel rust op de allerbeste wetten.'

Maar je mag hier bidden, en zeggen: "Och lieve Heere, ontferm U over ons". Maar straks is Zijn vijand, mijn vijand. Dan geldt het niet meer of je lid bent van de Hervormd Gereformeerden, of dat je een kind bent, of broer of zuster, of vader of moeder, of zoon of dochter. Dat valt dan weg. Daar zal je dan ook geen traan meer bij laten. Daar hoeft je niet bang voor te zijn, dat je hart verscheurd wordt door verdriet. Dat kan niet meer.

Dan is er in Gods kinderen, in Zijn verlost kerk, als het ware openbaar, als het ware vanzelfsprekend, vanuit het leven, vanuit hun eigendom zijn van Jezus Christus, een hartgrondige afkeer van alles wat Hem haat en veracht. Dan zullen ze werkelijk wat dat betreft niet met pijn in hun hart zeggen: "Uw oordeel rust op de allerbeste wetten. Uw loon, Uw straf, beantwoordt aan Uw eer". Dan zit de ere Gods boven alles.

Kijk, en dat is iets vreselijks. Dat kan een mens hier op aarde niet dragen. Ik weet goed dat het God alleen is die het doet, en Die ons vasthoudt bij Zijn Woord, en Die ons hart kan vernieuwen, maar dat zou je elkaar dan toe willen schreeuwen. Wat de Schrift zegt:

'Wees niet zinneloos.
Dat gij hoornen vol van kracht,
woedende naar boven steekt,
en met stijve halze spreekt'.

Dat heeft niets te maken met liefdeloosheid. Juist met de liefde. Het heeft ook niet te maken met lievigheid altijd hoor. Dat ook niet. Gods kinderen zijn geen tirannen, die staan te lachen als een ander ten verdere gaat. Zo is het niet. Maar zo lang ze hier op aarde zijn, tot in het laatste ogenblik, is hun bede: "Ontferm U Heere". En bij die grote Koning: "Handel mij zachtkens met de jongeling, met Absalom". Maar er komt een einde aan alles.

Die boer, die hield op een keer op - die jongen die niet wilde buigen - hij hield op om te bidden, wat hij zo gewoon was. "Vader, je hebt niet voor mij gebeden".

"Nee jongen, dat is voorbij. Dat heeft de Heere afgesneden, ik kan niet meer bidden".

Gelijk was die jongen wanhopig. Gelijk kroop hij weg. "Te laat, nu is het te laat. Mijn

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 52

vader kan niet meer voor mij bidden, God!"

Toen was het net gevonden. Hij was verloren, en werd gevonden.

Maar ik bedoel, dat kan. Dit ging de goede kant uit, en: "Hoopt op de Heere gij vromen". "Ik zal uw God zijn", zegt de Heere, "en uws zaads God". Maar dat neemt de ernst niet weg. Daar kun je maar niet als tegenstander op gaan rekenen hoor. Want dan zegt de Heere: "Ik zal ze bezoeken met de roede, en bittere tegenheên".

"Maar mij en alle uitverkorenen - 'verheerlijking' - tot Zich nemen in de hemelse blijdschap en heerlijkheid."

"Verheerlijking."

Dan is er blijdschap, onbepaald. En heerlijkheid en vreugde, en geen gedachtenis meer. Daar zullen we ons ook niet meer behoeven te schamen. Dat hoeft dan niet meer. Want dan zullen we nergens meer van weten, van alles wat voorbij is.

Nu, ik weet, als we er niet bij horen, dan zullen we elkaar daar niet missen. Nee, je zult niet meer kunnen zeggen: "Hé, waar is die gebleven". Maar als we er zijn, zullen we elkaar wel herkennen in Christus. We zullen er niemand missen, maar we zullen elkaar daar wel vinden, in die eeuwige heerlijkheid.

En daarom, zolang we op aarde zijn mogen we zeggen, en kunnen we ook zeggen: "Ik hoop dat er niemand achtergebleven zal zijn. In wie tot het einde toe een boos en ongelovig hart gevonden wordt". Maar dat wij allen waardig geacht worden te mogen deel nemen aan de bruiloft des Lams, in het eeuwige licht.

AMEN